

Ελευθερία Μητσοπούλου – ΣΤ' Τάξη
81° Δημοτικό Σχολείο Θεσσ/νίκης

22/05/2009

Θέμα:Πρόσφυγες

07/09/1952

Αγαπημένο μου ημερολόγιο

Δεν αντέχω άλλο εδώ. Ο μπαμπάς μου δε βρίσκει δουλειά κι εμείς έχουμε χρεοκοπήσει, τα αδέρφια μου δε ξέρουνε τίποτε για την κακή οικονομική μας κατάσταση και κάνουν στον μπαμπά μας κάτι ερωτήσεις: Γιατί δεν πήραμε καινούριο κρεβάτι; Γιατί φοράμε όλο τα ίδια ρούχα; Γιατί δεν έχουμε παπούτσια να φορέσουμε; Εγώ ανυπομονώ να φύγουμε, να πάμε αλλού. Πότε θα έρθει εκείνη η ώρα;

14/05/1953

Αγαπημένο μου ημερολόγιο

Σήμερα, 14 Μαΐου ώρα 14:57, φτάσαμε Ελλάδα. Όταν κατεβήκαμε, προσπαθήσαμε να βρούμε την οδό Καποδίστριας 19. Μα που να συνεννοηθούμε με τους ανθρώπους που ρωτήσαμε, ο μπαμπάς μου δεν ήξερε πολλά ελληνικά και καθώς μιλούσε τα μπερδευε με τα βουλγάρικα. Τέλος, με τα πολλά-πολλά συνεννοηθήκαμε. Το σπίτι δεν είναι πολύ μεγάλο. Έχει μια μικρή κουζίνούλα, ένα μπάνιο, ένα χολ και μια κρεβατοκάμαρα. Πάντως, εγώ πιστεύω ότι είναι μια χαρά για μας, άσχετα που τα αδέρφια μου παραπονιούνται.

20/06/1955

Αγαπημένο μου ημερολόγιο

Έχω καιρό να σου γράψω διότι σε είχα χάσει. Έχασες όμως κι εσύ τα νέα μου. Λοιπόν, όλον αυτόν τον καιρό που πήγαινα σχολείο, έμαθα πολύ καλά τα ελληνικά και την ελληνική γραφή. Ήμουν η 2^η καλύτερη μαθήτρια. Στα διαλείμματα όμως έπαιζα μόνη μου. Τα υπόλοιπα παιδιά πάντα με φώναζαν «παλιοβουλγάρα» και κανένας δεν ήθελε να παίξει μαζί μου, ούτε καν τα πρωτάκια. Τώρα όμως το συνήθισα! Τα συνήθισα όλα, τους ανθρώπους που μας κοιτάνε λες κι είμαστε εξωγήινοι, τους ανθρώπους που

μας λυπούνται, όλους τους. Όμως τους καταλαβαίνω, αν και τις πιο πολλές φορές θα ήθελα να γυρίσω πίσω.

15/05/1956

Αγαπημένο μου ημερολόγιο

Έχουμε βαρεθεί εδώ, προσπαθούμε να γυρίσουμε πίσω μα δε μας δέχονται. Ο ιδιοκτήτης μας έδιωξε από το σπίτι, μείναμε άστεγοι. Ο πατέρας μου χωρίς δουλειά κι όλοι εμείς στο δρόμο. Τέλος, αποφασίσαμε να απευθυνθούμε στον ΟΗΕ για να μας παράσχει την απαραίτητη βοήθεια και προστασία. Ευτυχώς για εμάς, μας βοήθησε αλλά μετά από κάποιους μήνες μας είπαν πως πρέπει να τα βγάλουμε πέρα μόνοι μας.

Αγαπημένο μου ημερολόγιο

Έχω γίνει γιαγιά, 62 χρονών. Τώρα πετάω στα σύννεφα, η τύχη μου έχει πλέον αλλάξει. Έχω παντρευτεί κι έχω κάνει δύο πανέμορφα παιδιά. Αλλά κάτι που με δυσαρεστεί είναι να βλέπω τους πρόσφυγες να μη μπορούν να τα βγάλουν πέρα, να ζητιανεύουνε και οι άνθρωποι που τους βλέπουνε να μην τους βοηθούν. Εγώ τώρα πηγαίνω και δίνω λεφτά σε οργανισμούς που τους προστατεύουν, όπως η Υ.Α. και είμαι χαρούμενη γι' αυτό. Πάντοτε όμως, ότι και να κάνουμε η μοίρα των προσφύγων θα είναι πάντα ίδια και γεμάτη δυσκολίες.

Η τύχη τους όμως θα αλλάξει αν κάνουμε κάτι όλοι μαζί. Αν τους βοηθήσουμε, η μοίρα τους μπορεί να γίνει και καλύτερη.

Βοηθήστε τους!!!